

ת"פ 60593/09/19 - מדינת ישראל נגד באסל דגש

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 60593-09-19 מדינת ישראל נ' דגש(עצור/אסיר בפיקוח)
תיק חיצוני: 413170/19

מספר בקשה: 19

מספר פל"א 413170/19

בפני כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים
באסל דגש (עצור/אסיר בפיקוח)

הערת בית המשפט : היום, 22.12.20 הוגשה בקשת המתלונן לקבל לידי עותק מגזר הדין לצורך הגשת תביעה אזרחית כנגד הנאשם בתיק. לאור החלטת בית המשפט במסגרת גזר הדין האוסרת על פרסום פרטים מתוך תסקיר שירות המבחן המובאים בגזר דין זה נערך על ידי בית המשפט עותק מגזר הדין במסגרתו הושמטו הפרטים האסורים בפרסום.

על המזכירות לשלוח לעיון המבקש (המתלונן בתיק) עותק מגזר הדין המצורף (לאחר שהושמטו בו הפרטים כאמור לעיל) בכפוף להצגת תעודה מזהה מטעמו. כמו כן תעביר המזכירות החלטה זו לעיון הצדדים.

ניר מישורי לב טוב, שופט - ס. הנשיא

גזר דין - לאחר השמטת פרטים על פי החלטה בגוף גזר הדין

מבוא

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ביום 9.2.20, במהלך ניהול הלך הוכחות בעובדות כתב אישום מתוקן

עמוד 1

בביצוע עבירת פציעה כשהעברין מזוין - עבירה לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), החזקת סכין שלא למטרה כשרה - עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין ונהיגה ללא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה (נ"ח), תשכ"א - 1961.

2. על פי עובדות החלק הכללי בכתב האישום המתוקן במועד הרלוונטי לכתב האישום היה בבעלותו של הנאשם רכב מסוג מזדה 6 מספר לוחית זיהוי 65-933-56 בצבע לבן (להלן: "הרכב") ולרכב לא היה רישיון בתוקף ולא ביטוח בתוקף.

עוד במועד הרלוונטי לכתב האישום לא היה ברשותו של הנאשם רישיון נהיגה לרכב ולא הוציא רישיון מעולם.

בין הנאשם לבין הקורבן, מר באסל אברהמים (להלן: "הקורבן") היכרות קודמת והיה ביניהם קשר חברי, מספר ימים קודם למועד הרלוונטי לכתב האישום התגלע ביניהם ויכוח בעניין שאינו ידוע למאשימה. במהלך נשלחו הודעות הדדיות ביניהם כאמור בת/10. בעקבותן פחד הנאשם מהמתלונן.

מפרק העובדות בכתב האישום המתוקן עולה כדלקמן:

א. בתאריך 18.9.19 בסמוך לשעה 23:10 הגיע הנאשם שהוא נוהג ברכב לתחנת הדלק פז בכפר מג'אר (להלן: "התחנה") ונעמד בסמוך לעמדת ניפוח האוויר, יצא מרכבו וניפח אוויר באחד הצמיגים.

ב. בסיום ניפוח הצמיג השיב הנאשם את צינור הניפוח למקומו וכששב לרכב הגיע לעברו הקורבן אשר ניגש אל הנאשם שנעמד לצד הרכב בסמוך לדלת הנהג. באותן נסיבות וכעבור מספר שניות בודדות התכופף הנאשם לדלת נהג הרכב ומתא הדלת שלף סכין ובאמצעותה דקר הנאשם נמרצות את הקורבן מספר רב של פעמים והשליכו ארצה. למקום הגיעו אזרחים אשר הפרידו בין הנאשם לקורבן ואז הנאשם נכנס לרכב ונסע מהמקום והקורבן צעד כשהוא צולע לביתו הסמוך לתחנה שם אחיו הזעיק בשמו אמבולנס של מגן דוד אדום שהגיע למקום ופינה את הקורבן לבית החולים.

ג. כתוצאה מהתקיפה המתוארת לעיל נגרמו לקורבן פצעי דקירה בחלקי גוף רבים: אחד מעל קשת צלעות תחתון משמאל כ-2 ס"מ, שני פצעי דקירה מימין האחד מתחת לפטמה והשני מעל קשת הצלעות מימין בקו מידקלביקולרי ג-2 ס"מ, פצע בגודל של כ-1.5 ס"מ בחלק עליון לטרפלי של ירק ועוד שני פצעי דקירה נמוכים יותר בגודל של כ-2 ס"מ ועוד פצע בכף ידו השמאלית - סה"כ שבעה פצעי דקירה.

ד. במעשיו אלו, נהג ברכב ללא רישיון (לא הוציא מעולם) וללא פוליסת ביטוח, החזיק הנאשם בסכין מחוץ לתחום ביתו או חצירו ולא הוכיח כי החזיקה למטרה כשרה, תקף ופצע את הקורבן שלא כדין וכשהוא נושא נשק קר.

3. הנאשם הודה והורשע בעובדות כתב האישום מתוקן במהלך שמיעת פרשת התביעה ולאחר שנשמעה עדות המתלונן בתיק ועד תביעה נוסף. במעמד הודאתו והרשעתו של הנאשם נשלח הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן מבלי שיחייב התביעה בהמלצותיו.

4. תסקיר שירות המבחן :

נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין.

5. חוות דעת הממונה על עבודות השירות

בעניינו של הנאשם התקבלה חוות דעת הממונה על עבודות השירות לפיה נמצא הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות החל מיום 22.12.20 בעיריית סכנין.

טענות הצדדים:

טיעוני המאשימה :

א. ב"כ המאשימה הגישה רישום פלילי (ת/26), לנאשם רישום קודם משנת 2016 בגין עבירות של איומים, הפרעה לשוטר והיזק לרכוש, עבירות שיש בהן רכיב של אלימות.

ב. הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן לאחר שהחל בניהול הליך הוכחות, נשמעו עדים, נשמע גם המתלונן. בעקבות שמיעת הראיות היה גם התיקון בחלק הכללי של כתב האישום. אין בכך כדי להמעיט מחומרת מעשיו של הנאשם. בסופו של דבר עסקינן בעבירה של דקירות, הפנתה למיקומן של הדקירות, באזור הצלעות, בנוסף גם ביד. מעבר לעבירת האלימות והחמורה הודה והורשע הנאשם גם בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה ועבירה של החזקת סכין.

ג. האינטרס הציבורי המוגן הינו שמירה על גופו ושלומו של הפרט. חומרת האירוע מתבטאת בכמות הדקירות וחומרתן. בית המשפט שמע המתלונן במהלך דיון ההוכחות, שמע ממנו על כך שעד היום הוא סובל מכאבים ותופעות שמקורן בעבירת האלימות שבוצעה כלפיו.

ד. מדובר בנאשם שביצע את העבירה בעצמו. אמנם קדמה לביצוע העבירה חילופי מסרונים בין הנאשם לקורבן, עדיין אין בכך להמעיט מחומרת מעשיו. מדובר אמנם בנאשם צעיר, יליד '99, אך הקטגוריה של בגיר צעיר בוטלה (ע"פ 56373-02-19 של בית המשפט המחוזי באר שבע שחוזר על ההלכה ומפנה לעניין זה לע"פ 6961-02-17).

ה. מתחם הענישה נע בין 12 חודשים ל-36 חודשים, הפנתה לרע"פ 9517/11 עמרם דוד נ' מדינת ישראל, שם מדובר בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, ושם גזר בית המשפט ענישה של 36 חודשי מאסר בפועל. ברע"פ 8421/19 דוד דהן נ' מדינת ישראל, שם מדובר בעבירה של פציעה כשהעבריין נוטל נשק קר יחד עם עבירה של איומים, היה מדובר בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, הודה ולא ניהל משפט. נגזרו עליו 36 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך ₪ 30,000 כאשר בית המשפט העליון דחה את הערעור של הנאשם ואישר החלטת בית המשפט קמא, תוך שהוא מציין שערכאות מטה עמדו בהרחבה על הפגיעה החמורה שנגמרה למתלונן ועל הצורך לנקוט בענישה מחמירה כאמצעי למיגור אלימות

ו. לעניין נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, בסופו של יום שירות המבחן סבור כי ... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין.

ז. נוכח כל האמור לעיל עותרת המאשימה להשתתף מאסר ברף הבינוני - גבוה של מתחם הענישה שהוצע. בנוסף מאסר מותנה, פיצוי למתלונן בסך של ₪ 30,000 וכן קנס שיבטיח את תשלום הפיצוי כאשר את גובה הקנס מותירה לשיקול דעתו של בית המשפט וכן פסילה מאחר ומדובר במי שנהג ללא רישיון נהיגה.

ח. פסק דין דדון אליו הפנה ב"כ הנאשם ובכל פסקי הדין מדובר בעבירה של דקירה אחת בלבד ולא ריבוי דקירות, היה מדובר בנאשם שסובל ממצב רפואי קשה מאד ובית משפט חרג לקולא בעניינו כי סבר שמצבו בכלל לא יאפשר לו לבצע לא מאסר בפועל ובוודאי שלא עבודות שירות. כך שלא ניתן להקיש לא מגזר דין זה ולא מהפניות לפסיקה הנוספת למקרה שבפנינו. פסק הדין הנוסף שחברי הפנה לגבי הנאשם והמתלונן התאילנדיים, לא היה מדובר בפציעה חמורה יותר, היה מדובר בהנפה ולא בדקירה מכוונת. בנוסף היה מדובר בהסדר טיעון שהצדדים הגיעו אליו ולא בהחלטה של בית המשפט, כאשר הסדר הטיעון נבע מקשיים ראייניים בתיק.

ט. באשר לעתירת ההגנה להשתתף מאסר בעבודות שירות הרי שכאשר תסקיר המבחן בא ואומר ברחל בתך הקטנה שהוא לא רואה שום אפשרות להטיל עונש בתוך הקהילה שיפחית ממסוכנותו.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש :

א. ב"כ הנאשם סבור כי יש מקום במקרה זה להסתפק בתקופת מאסר שירצה הנאשם בעבודות שירות כפי שייראה לבית המשפט, בתקופה המקסימלית או פחות מזה.

ב. בית המשפט התרשם מהמתלונן ומעשיו במהלך הדיון עצמו. אי אפשר להתעלם ממה שקדם לאירוע נשוא כתב האישום בעקבות התנהגותו והתנהלותו של המתלונן עצמו, כפי שעולה מת/10 שזה חלק מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, והעובדה שמה שהביא את הנאשם לבצע ולהסתבך בעבירה הלא פשוטה והחומרה של כתב האישום זה הפחד שלו מהמתלונן, כשאי אפשר להתעלם מפער הגילאים שעה שהנאשם ילד לעומת המתלונן שהוא עבריין שעכשיו מרצה מאסר וגם העדות שלו הייתה בעת ששה במעצר. הפחד הזה הביא את הנאשם לבצע את מעשיו, ולכן לא ניתן לומר שהמדובר באירוע מתוכנן אלא מתוך פחד של ילד שפחד מתגובה לא צפויה של המתלונן. זאת בלי להמעיט מחומרת המעשים והפצעים שהגלילו בסופו של דבר.

ג. מבלי להמעיט בפציעות הפנה ב"כ הנאשם לדו"ח הרפואי שהוגש, מדובר בפצעים שטחיים ביותר, כמעט כולם, ולכן גם בסופו של יום אחרי התקופה שעברה לא נשאר נזק תמידי או קבוע (נ/1).

ד. אין חולק שבאירוע נפגעו כמה ערכים חברתיים חשובים.

ה. באשר למדיניות הענישה המנעד והקשת רחבים, והמתחם נע ממאסר בן חודשיים עד 9-10 חודשי מאסר בגין עבירות דומות לזו שבפנינו.

ו. הנאשם הודה לאחר שנשמעו חלק קטן מאד מהעדים, ובעיקר המתלונן, ולא בכדי תוקן כתב האישום בעקבות עדותו של המתלונן. יש לקבוע מתחם אחד לגבי כל העבירות.

ז. הנאשם הודה מיד עם תיקון כתב האישום, חסך בעקבות הודאתו זמן שיפוטי יקר, כולל העדתם של מספר עדים לא מבוטל. בית המשפט מתבקש לתת משקל של ממש לכך שהנאשם צעיר בגילו, שהה מאחורי סורג ובריה בתיק זה בלבד תקופה של 5 חודשים בבית מעצר, ושווה במעצר באיזוק מאז 9.2 עד למתן גזר הדין בתנאים קשים ביותר.

ח. גם לפי עמדת המאשימה והמתחם אותו דורשת, אפשר לומר שהתקופה שהמשיב כבר ריצה במעצר והתקופה שהוא באזיק אלקטרוני עונה לדרישה זו.

ט. מדובר באדם שנסיבותיו קשות ביותר... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין.

י. בהתייחס לתסקיר אמנם... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין.

יא. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקת מותב זה בתיק הנאשם דדון שם הוארך מאסר על תנאי על רקע נסיבות

רפואיות קשות ובתיק הנאשם צ'ריטו שם הוטל מאסר לתקופה של 7 חודשים בלבד, לת"פ 37433-10-12 ולמתחמים והפסיקה שמוזכרת שם שתומכות בטענות ההגנה, לעפ"ג 941-04-15 של מחוזי מרכז לוד והקביעה שם לגבי המתחם והעונש שהושת בסופו של יום על המערער.

יב. לא ניתן להתעלם מהעובדה כי מדובר בבחור צעיר, נכתבו הרבה מאמרים בפסיכולוגיה וגם במשפטים לגבי שיקול דעת של אדם צעיר גם כשהוא מגיע לגיל 18 עד גיל 21 עדיין הוא לא בשל לא מבחינת התנהגות ולא מבחינת שיקול דעת. במקרה הזה, כשהפחד היה שרוי בנאשם לאור האירועים שקדמו לאירוע, בגין האיומים שהפעיל עליו אותו מתלונן, המתלונן הוא זה שמגיע אליו, הוא זה שהתקרב לנאשם, אז הנאשם טעה, השיקול דעת שלו היה לא נכון ולכן הוא מקבל עונש והוא כבר קיבל עונש, עונש חמור יחסית.

יג. לאור כל הנסיבות ומדיניות הענישה הנוהגת ומבלי להתעלם מהטרגדיות שחוזה הנאשם, יש מקום לשלוח את הנאשם לממונה על עבודות שירות על מנת לקבל חוות דעת אודותיו, ובהמשך שבית המשפט יורה על השתתפות עונש שניתן להמירו בעבודות שירות.

הנאשם טען לעונש כי אין לו רישיון. הוא טעה, פחד מהמתלונן שכן כל הזמן איים עליו, הוא בא אליו וקרה מה שקרה, מבקש להטיל עליו עבודות שירות.

גזירת הדין על פי תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

גזירת דין מורכבת משלושה שלבים עיקריים כלהלן:

א. קביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג לחוק העונשין).

ב. בחינה האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בין לקולא ובין לחומרא

(שיקום, הגנה על שלום הציבור).

ג. קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק

העונשין).

העבירות בוצעו על ידי הנאשם במועד אחד וכנגד נפגע עבירה אחד ומכאן שמדובר באירוע אחד אשר יש לקבוע בעניינו מתחם עונש אחד.

1. העיקרון המנחה בענישה על פי תיקון 113 לחוק, בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העונשין, הוא עקרון

ההלימה. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות אותן ביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון הקבוע בסעיף 40 ג לחוק העונשין, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

2. העבירות בהן הורשע הנאשם הינן עבירות חמורות, כאשר הערך החברתי המוגן אשר נפגע מביצוען הינו הגנה על שלומו, גופו, ביטחונו ושלוות נפשו של הפרט.

3. לעניין עבירות אלימות בכלל, קבע בית המשפט לא אחת, כי מדובר במגפה, ועל כן על בית המשפט להחמיר בעונשם של מבצעי עבירות אלה. לעניין זה ר' הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון בע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים):

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית- המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכול כי מי ששורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריא. וככל שיעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר".

בית המשפט העליון חזר והדגיש, כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו.

יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון בע"פ 3573/08 עודה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים):

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריא".

בית המשפט העליון אף עמד שוב ושוב על הצורך בענישה מחמירה לצורך מיגור תופעת השימוש בסכינים לצורך פציעתו של אחר ור' הקביעות הברורות כפי שהובאו בע"פ 324/19 פלוני נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (8.5.19):

11. חומרת מעשיו של המערער, אשר דקר את המתלונן ועלול היה לגרום לו לפגיעה קשה בהרבה מזו שנגרמה בפועל, מדברת בעד עצמה. רבות נכתב על חומרתה של תופעת האלימות הנגרמת בעת תגרה או מריבה, במהלכה נשלפת סכין, שהפכה לחזון נפרץ במחוזותינו, ועל הצורך למגרה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה (ראו למשל: ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (16.8.2007)). במקרה דנן, נסיבות ביצוע העבירות, וביניהן ההצטיידות בסכין; המרדף הנחוש אחר המתלונן שהסתיים בדקירתו; והנזקים שנגרמו למתלונן - מציבות את העבירות שביצע המערער ברף הגבוה של הפגיעה בערכים חברתיים ותואמות את מדיניות הענישה הנוהגת (ראו והשוו: שם, בפסקה 11; ע"פ 5360/12 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 16 (28.3.2013); ע"פ 1261/18 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 8-9 (31.5.2018)). יתר על כן, בית משפט זה נדרש בעבר להיקפה ונזקיה של תופעת ה'סכינאות', הטומנת בחובה פוטנציאל לנזק רב ומצדיקה אף היא נקיטה בענישה מחמירה ומרתיעה (ראו: ע"פ 9133/04 גורדון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.12.2014); ע"פ 7682/18 עלקם נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (4.4.2019)). יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט י' דנציגר בע"פ 175/10 חנוכיב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 42 (28.7.2011):

"כבר נפסק לא אחת כי אל לו לבית המשפט להישאר אדיש לתופעת 'תת-תרבות הסכין'... אשר פשתה בקרבנו... בתי המשפט מצווים להחמיר עם מי שלקח לידו כלי משחית כסכין במטרה ברורה לפצוע אדם אחר ומתוך הבנה לתוצאות הקשות האפשריות למעשיו".

4. הפגיעה בערך המוגן במקרה זה מצויה ברף חומרה גבוה למדי. הנאשם פעל באלימות וכן עשה תוך שימוש בסכין אשר החזיק ברכבו ופצע באמצעותו פציעות מרובות את המתלונן.

5. הנזק אשר נגרם כתוצאה מביצוע העבירות הינו נזק ממשי ומוחשי באשר עקב אלימות הנאשם כלפי המתלונן נגרמו למתלונן חבלות שונות כאמור בכתב האישום המתוקן. עם זאת מעיון במסמך הרפואי ת/18 עולה כי הנזק הפיסי שנגרם למתלונן אינו רב כפי שניתן היה לצפות ממספר דקירות ומיקומן אך הנזק הפוטנציאלי במקרה זה הינו משמעותי שעה שפגיעה בכלי דם באזור הדקירות יכולה הייתה לסכן חיי המתלונן סיכון של ממש.

6. מעיון בעובדות כתב האישום המתוקן לא ניתן להסיק כי עבירות האלימות הינן פרי תכנון מוקדם ארוך טווח שעה שאין מחלוקת כי המתלונן הוא שהגיע אל הנאשם ולא להיפך וניכר כי מדובר באירוע בו איבד המתלונן עשתונותו עקב פחדו מהנאשם.

7. אשמו של הנאשם מלא למדי. גם מעובדות כתב האישום המתוקן וטיעוני ב"כ הנאשם לעונש עולה כי הנאשם לא פעל תוך הגנה עצמית, לא שודל לביצוע העבירה ולא אוים. יחד עם זאת אין להתעלם מן העובדה כי בין הנאשם למתלונן פער גילאים של ממש שעה שהנאשם היה בן 20 בעת ביצוע של העבירות בעוד הנאשם היה בן 36, מספר הודעות ששלח המתלונן לנאשם לפני ביצוע העבירות כי הנאשם יזהר ממנו ושלא יראה אותו נטעו פחד בלב הנאשם כאמור בעובדות כתב האישום המתוקן ויחד

עם הפרש הגילאים בין הנאשם והמתלונן לא ניתן להתעלם מעברו הפלילי של המתלונן אשר אף נדון בפני מותב זה בעת ניהול ההליך למאסר עקב עבירות אלימות והחזקת סכינים למטרה לא כשרה ואף התביעה לא חלקה בטיעוניה על כך כי עברו מכביד בעבירות אלימות. גם שירות המבחן התרשם בעת עריכת תסקיר המעצר כי... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין.

בהקשר זה אציין כי בבחינת הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה מציין שירות המבחן את דבריו של הנאשם כי ... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין.

8. מדיניות הענישה הנוהגת

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות ואלימות חמורה במקרים דומים מעלה כי הוטלו על נאשמים על פי רוב עונשים החל ממאסר לתקופה של מספר חודשים אותם יישאו בעבודות שירות ועד למאסר ממושך מאחורי סורג ובריאח וכן ענישה כלכלית.

סקירת הפסיקה הרלבנטית מעלה כי העונש המוטל על מי שתוקף את רעהו וגורם לו לחבלות, תלוי בחומרת ועוצמת התקיפה, נסיבותיה ותוצאותיה.

· ברע"פ 8405/08 - משה טיבולי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, (07/10/2008) נדחתה בקשת המערער לקבלת רשות ערעור בשעה שבית המשפט השלום הטיל על הנאשם 4 חודשי מאסר שלא בעבודות שירות והפעיל מאסר מותנה בחופף לאחר שהנאשם הורשע על פי הודאתו בפציעת המתלונן במכת אגרוף וגרימת שבר באף (עבירת פציעה שלא בנסיבות מחמירות). בית המשפט המחוזי דחה ערעור המערער על חומרת העונש.

· ברע"פ 7145/15 - אלמו אנגואץ', לא פורסם (28/10/2015) נדון עניינה של נאשמת אשר נדונה בבית משפט השלום ל - 10 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים בגין גרימת חתך עמוק למתלונן באמצעות סכין בשעה ששירות המבחן המליץ על הטלת עונש מאסר בעבודות שירות. ערעור לבית המשפט המחוזי התקבל בחלקו באופן שהוטלו על הנאשמת 4 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריאח תוך שבית המשפט המחוזי מציין במפורש כי אלמלא היותה של הנאשמת בהריון בשבוע ה - 17 לא היה מתערב בעונש שהוטל עליה. הבקשה לרשות ערעור נדחתה.

· ברע"פ 2781/15 - יוסף מחאמיד נ' מדינת ישראל, לא פורסם, (27/04/2015) נדחתה בקשת רשות הערעור. במקרה זה הטיל בית המשפט השלום עונש מאסר בן 6 חודשים שירות בעבודות שירות בגין פציעה - גרימת חתך בראש המתלונן באמצעות סכין תוך שנתן משקל להמלצות תסקיר שירות המבחן אשר המליץ על הטלת עונש מאסר בעבודות שירות וקבע רמת מסוכנות בינונית עד נמוכה וכן היעדר עבר פלילי. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל והעונש הועמד על 8 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

- ברע"פ 8716/13 - סאלח דיאב נ' מדינת ישראל, לא פורסם (13/08/2014) נדחתה בקשת המערער למתן רשות ערעור לאחר שבית המשפט השלום הטיל עליו עונש מאסר בן 6 חודשים שירוצה בעבודות שירות בגין פציעת אדם אחד ותקיפת אחר ואילו ערעור המדינה בגין קולת העונש התקבל ורכיב המאסר הועמד על 8 חודשי מאסר בפועל.
- ברע"פ 1601/14 - נדב פרץ נ' מדינת ישראל, לא פורסם, (03/03/2014) נדחתה בקשת רשות ערעור של מערער בגין הטלת 10 חודשי מאסר בפועל בשל ביצוע עבירות פציעה בנסיבות מחמירות ותקיפה סתם. בית המשפט העליון מצוין בהחלטתו כי הגם שעברו של המערער נקי אין בעונש שנפסק כדי חריגה לחומרה ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו.
- ברע"פ 4574/17 חמד אבו עראר נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (23.8.17) נדחתה בקשת המבקש אשר הוטל עליו עונש מאסר בן 15 חודשים. במקרה זה הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות בפציעתו של המתלונן באמצעות סכין ואיומים, לחובת הנאשם הרשעות קודמות, שירות המבחן המליץ להשית עליו עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות. במקרה זה קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם נע מ - 6 חודשי מאסר ועד 36 חודשים. המלצת שירות המבחן במסגרת תסקיר שהוגש לבית המשפט המחוזי בערעור נדחתה ונקבע כי אין מקום להליכי שיקום במקרה זה.
- ברע"פ 5655/13 טל עמרם נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (20.11.14) נדחתה בקשת המבקש לקבלת רשות ערעור לאחר שבית משפט השלום גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצה בעבודות שירות ובית המשפט המחוזי קיבל ערעור המדינה על קולת העונש והטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל. במקרה זה חתך הנאשם את המתלונן בפניו באמצעות שבר בקבוק וגרם לו חתך בפניו. הנאשם צעיר - בגיר, ללא עבר פלילי ושירות המבחן המליץ בעניינו על נקיטה בהליך טיפולי תוך המלצה להשית עליו מאסר אותו יישא בעבודות שירות.
- בנימוקי ההחלטה צוין כי העונש שהוטל מצוי בתחתית מתחם העונש ההולם, מעשיו של הנאשם והנזק למתלונן חמורים וכי יש להילחם בתופעת הסכינאות.
- בע"פ 1472/15 שי שעשוע נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (17.5.15) נדחתה בקשת המבקש לרשות ערעור לאחר שהוטל עליו מאסר בפועל בן 19 חודשים בגין עבירת פציעה בנסיבות מחמירות. במקרה זה קדמה לפציעה דחיפת הנאשם בידי המתלונן, לחובת הנאשם לא היו הרשעות במהלך 15 השנים שקדמו למתן גזר הדין ושירות המבחן בא בעניינו בהמלצה על הטלת מאסר אותו יישא הנאשם בעבודות שירות.

על פי הוראות סעיף 40 ח', לחוק העונשין, בקביעת מתחם הענישה ההולם שומה על בית המשפט לבחון את יכולתו הכלכלית של הנאשם כחלק מהשיקולים לקביעת מתחם הענישה, ולמעשה, ניתן לומר כי באשר לעונש הקנס, קיימת אינדיווידואליות בקביעת מתחם העונש הנובעת מכך שבקביעת מתחם זה, אין בוחנים רק את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלא גם את יכולתו הכלכלית של הנאשם.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי ... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין.

10. לאור כל האמור לעיל, הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוען של העבירות, מצבו הכלכלי של הנאשם ומדיניות הענישה הראויה אני קובע כי מתחם הענישה הינו החל ממאסר בן 6 חודשים אותו יכול וישא הנאשם בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל, קנס הנע בין 1000 ש"ח ו- 5000 ₪, פיצוי למתלון בסכום זהה וחתימה על התחייבות כספית.

11. האם יש לחרוג ממתחם הענישה ההולם

כאמור, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג מן המתחם בשל שיקולי שיקום המהווים שיקול לקולא (סעיף 40 לחוק העונשין) או מאידך, לחרוג מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרא (סעיף 40 לחוק העונשין).

לאור חומרת העבירות בגין הורשע הנאשם, עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, הנזק אשר נגרם למתלון, והסיכון להישנות עבירות אלימות כפי שבא לידי ביטוי בהתרשמות שירות המבחן לא מצאתי מקום לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם.

מאידך גיסא לא הוצגה בפני בית המשפט חוות דעת אשר תצדיק סטיה לחומרא, הנאשם צעיר וללא עבר פלילי מכביד (רישום פלילי קודם מעת היותו נער בן 15) ומכאן כי גם לא מצאתי מקום לסטות ממתחם העונש ההולם לחומרא.

קביעת העונש הראוי :

12. במסגרת קביעת העונש הראוי בעניינו של הנאשם שקלתי נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות :

א. הפגיעה של העונש בנאשם ומשפחתו- אין ספק כי להטלת עונש מאסר בפועל נוסף אשר יחזיר הנאשם אל מאחורי סורג ובריא השלכה קשה וחמורה על הנאשם שעה שזה לו מאסרו הראשון וגילו הצעיר באופן העלול לדדרו לעולם הפשע. יתרה מכך, לתקופת מאסר בפועל נוספת מאחורי סורג ובריא השלכה אפשרית חמורה וקשה על התא המשפחתי השברירי אותו מנסה הנאשם לקיים שעה שתומך ... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין.

על כל אלו יש להוסיף הפגיעה שנגרמה בנאשם ובאחיו הצעירים בעקבות הגשת כתב האישום שעה שהיה נתון במעצר תקופה ארוכה ולאחר מכן בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני אשר הקשו עליו במידה ניכרת.

ב. הנאשם נטל אחריות על מעשיו במעמד הודאתו ובדבריו לעונש. עם זאת התרשמות שירות המבחן כי ... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין. לציין כי נוכח החשיבות העובדתית שמצאתי בתיקון כתב האישום במהלך שמיעת הראיות לא מצאתי כי שמיעת המתלונן בתיק היתה בגדר השחתת זמן שיפוטי.

ג. עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד וכולל רישום בודד ללא הרשעה בדין משנת 2016 בבית משפט השלום לנוער בגין עבירות איומים, הפרעה לשוטר, היזק לרכוש במזיד.

ד. גילו של הנאשם - הנאשם צעיר בן 20 ביום ביצוע העבירה.

לא נטען בפני כי נפגעה יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו בשל גילו (סעיף 40ט' (6) לחוק העונשין). עם זאת אין להתעלם במקרה ייחודי זה מגילו הצעיר של הנאשם, במיוחד שעה שעסקינן ביחסי כוחות בלתי שוויוניים בין המתלונן המבוגר ב - 16 שנים מהנאשם והנאשם ותלאות חייו של הנאשם.

בית המשפט העליון במהלך השנים האחרונות בסוגיית השלכת גילו הצעיר של הנאשם בחזקת "בגיר צעיר" על העונש הראוי המוטל בעניינו ונראה כי הדעות בנושא היו חלוקות אך הוכרעו בהחלטת בית המשפט העליון בפרשת עלקיעאן.

בית המשפט העליון סיכם ההלכה שהיתה רווחת בדינם של: בגירים - צעירים" מפי כב' השופט ג'ובראן בע"פ 7781/12 - פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2013(2), 11246

"במסגרת זאת, בית משפט זה קבע פעמים רבות כי בקביעת עונשם של "בגירים צעירים", וזאת מכוח אותן טענות שמעלה באת כוח המערער, יש להעניק משקל נכבד לפוטנציאל השיקומי כעולה מתסקיר המבחן. כך, ציינתי בעבר כי: "אני סבור כי שיקולי השיקום מקבלים משנה תוקף, כאשר לפני גילו של המערער קרוב לגיל הקטינות ולפניו פרושים כל חייו" (ע"פ 8480/12 בלצאו נ' מדינת ישראל(23.1.2013), וראו בנוסף: בש"פ 2403/13 פרי נ' מדינת ישראל (8.4.2013); ע"פ 7515/08 מדינת ישראל נ' גורין (5.1.2009))."

50. במסגרת זאת, עצם הקביעה בדבר חובת עריכת תסקיר מבחן ל"בגיר צעיר" בין הגילאים 18-21, למעשה מכירה במתן חשיבות לשיקול שיקום בגזירת עונשו של "בגיר צעיר" עד לגיל 21. במסגרת שיקול זה, כעולה מתסקיר המבחן, לא מבחין הדין בין קטין ובין "בגיר צעיר". לפיכך, מבלי לקבוע יתדות, נראה כי בקבוצה זו יש

לייחס משקל גבוה יותר (בדומה לקטינים) כאשר ניתנת המלצה של שירות המבחן לשלב את הנאשם במסגרת שיקומית, בשל קרבה לגיל הקטינות.

51. חשוב לציין כי מעצם טבעם, שיקולי השיקום כפי שעולים מתסקיר המבחן, הם אינדיווידואליים ותלויים בהמלצת שירות המבחן לגופה. בהמשך לכך, ברי כי ישנם מקרים בהם חרף העובדה שמדובר ב"בגיר צעיר", או אף בקטין, ישנם טעמים משמעותיים המחייבים לבכר את שיקולי ההרתעה והגמול על שיקולי השיקום (וכידוע, בית המשפט לא כבול להמלצות תסקיר המבחן, ורשאי הוא לסטות מהן, כפי שעשה במקרהו של המערער, ראו לדוגמא: רע"פ 10524/04 בוזגלו נ' מדינת ישראל (5.1.2010); רע"פ 1021/07 פלוני נ' מדינת ישראל (30.12.2009)).

עם זאת באותו פסק הדין הושמעה דעה שונה באופן מסוים מפי כב' השופט י. עמית :

"הקביעה שלגיל 18 כגיל בו יש לראות את הנאשם כבגיר לצורך הדין הפלילי, זהה לקביעה בחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"א-1961. זו גם זו, הן קביעות שרירותיות במידת מה, כפי שבכל "קביעת גבול" של מועדים, מידות, ומשקלות יש מידה של שרירות, כגון בקביעת מועדי התיישנות של עבירות ועונשים (ראו, לדוגמה, רע"פ 4562/11 מוחתסב נ' מדינת ישראל בפסקה 22 לפסק דיני ובפסקה ג לפסק דינו של השופט רובינשטיין (7.3.2013)). מאפייני הגיל הצעיר פורטו לעיל על ידי חברי ואין לי אלא להסכים לדברים. עם זאת, גיל 18 נקבע בישראל גם כגיל גיוס חובה, ועל בגירים צעירים בגיל זה מוטלת אחריות כבדה לחיי אדם ולרכוש, למרות גילם הצעיר. רוצה לומר, כי כפי שהמחוקק רואה בגיר צעיר ככשיר לחיובי "עשה" למיניהם, כך המחוקק רואה את הבגיר הצעיר כנושא באחריות מלאה לאיסורי "אל תעשה" שבדין הפלילי.

2. בסופו של דבר, השאלה היא של מדיניות משפטית, שמא אף עניין למחוקק לענות בו. גילו הצעיר של נאשם היה מאז ומתמיד אחד משיקולי הענישה, וגם כיום אין מניעה להתחשב בו כנסיבה נוספת בעת גזירת הדין, אך לא כמעין "קטיגוריה" חדשה ונפרדת של בגיר-צעיר. בהקשר זה אפנה לרשימת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה אשר על בית משפט לשקול בגזירת העונש, כמפורט בסעיף 40 יא(1) לחוק העונשין, בעקבות תיקון מס' 113 בנושא הבניית הענישה שם נכתב: "הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו".

בית המשפט העליון קבע בהחלטה מאוחרת בהתייחסו לגישות השונות בפרשת פלוני לעיל כי גילו של נאשם הינו נסיבה שאינה קשורה בביצוע העבירה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין אותה יש לשקול בקביעת העונש הראוי במתחם העונש ההולם אך ספק אם מדובר בקטגוריה עונשית בפני עצמה. ר' דבריו של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 2357/13 - איתמר רוש נ' מדינת ישראל, לא פורסם, (06/10/2013) :

"דומה בעינינו כי ניתן ליישב בין הגישות. אכן, הדין אינו יוצר הבחנה מהותית בין בגירים לבגירים צעירים; ההבחנה שבו היא בין בגירים לקטינים, קרי, לפני גיל 18 ואחריו, תוך הבחנות משנה מסוימות גם במתחם הקטינות עצמו, שלא זה המקום להאריך בהן; זאת, למעט חובת התסקיר "בגירים צעירים" עד גיל 21. באשר לקטינים, חוק

הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשכ"א-1961, על תיקוניו, מטעים לגביהם את השיקום; תיקון 113 לא הוחל, כידוע, על קטינים. יצוין כי גם לגביהם, במהופך, ככל שהקטין קרוב יותר לבגירות תהא לכך השפעה על הפעלת "שיקולי הקטינות" (לעומת "קטין צעיר"). יש להניח, אמנם, כי חובת התסקיר לבגירים עד גיל 21 מצביעה על רצון המחוקק לבדוק בהקפדה מיוחדת את שיקולי השיקום. מכל מקום, הבחנות הגיל, כדרך הבחנות תדיר, הן שרירותיות (ראו בג"ץ 8803/06 גני חוגה נ' שר האוצר (2007)), אך מבוססות הן על תפיסה היסטורית רבת שנים של מועד הבגירות, המעוגנת בחקיקה, תוך שלצד ההבחנה הדיכטומית ישנן הבחנות משנה. ואולם הגיל, בכל מקרה, הוא פרמטר המובא בחשבון על פי הדין, גם בתיקון 113; זאת, הן בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - בסעיף 40ט(6) מובאת בחשבון "יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו" (הדגשה הוספה - א"ר); והן לפי סעיף 40 יא(1), המביא בחשבון בגדרי נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה את "הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו" (הדגשה הוספה - א"ר). ההתחשבות יכולה להיות בגיל צעיר במיוחד - ובאמת, כאמור בפסק דינו של השופט ג'ובראן, גיל 18-19 ואף מעל לזאת הוא משמעותי; היא יכולה להיות גם לגבי גיל קשיש במיוחד, כמובן, ואידך זיל גמור.

כ. ואחר כל אלה, גם לגבי "בגיר צעיר" אין הגיל פוליסת ביטוח מפני מאסר, מקל וחומר מקטינים שאף לגביהם, במקרים המתאימים, אין מנוס ממאסר. הסניגור המלומד ציין כי לעניין בגירים צעירים אין הבחנה בין "נחמדים" ל"לא נחמדים"; הביטויים אינם חביבים עלי בהקשר זה, אך עבר פלילי הוא כידוע נסיבה שאינה קשורה בביצוע העבירה המובאת בבירור בחשבון, בדין - סעיף 40 יא(11) - ובשכל הישר.

בית המשפט נתן דעתו לעניין הענישה הראויה בעניינם של "בגירים צעירים" בע"פ 6961/17 עלקיעאן נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (7/3/18) כפי שנקבעה בהחלטת כב' השופט סולברג :

5. דינו של הערעור להידחות. העונש הולם. אין לקבל את טענתו של ב"כ המערער על כך שהמערער משתייך לקטגוריה של "בגיר-צעיר". כבר אמרנו ושברנו ואמרנו (ע"פ 452/14 דבוש נ' מ"י [פורסם בנבו] (3.4.2014)), כי החוק מגדיר "קטין" כ"מי שטרם מלאו לו שמונה עשרה שנים..." (סעיף 1 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971). סעיף 3 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"ב-1962 - כותרתו "קטינות ובגירות" - קובע כך: "אדם שלא מלאו לו 18 שנה הוא קטין; אדם שמלאו לו 18 שנה הוא בגיר". עינינו הרואות, החוק אינו מגדיר "בגיר-צעיר" כקטגוריה נפרדת; החוק גם אינו מותיר מקום לבית המשפט לעשות כן.

6. תוספת של קטגוריה פסיקתית ("בגיר-צעיר"), גורעת מתוקפו של הסיווג הסטטוטורי ("קטין" מזה ו"בגיר" מזה, כשגיל 18 שנה הוא קו פרשת-המים). אך לא אלמן ישראל. קיימת חובת תסקיר בטרם שליחת למאסר של נאשם עד גיל 21; גילו של נאשם יכול שיהיה שיקול בקביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ט(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977), כמו גם בגזירת העונש המתאים (סעיף 40 יא(1) לחוק).

7. הנה כי כן, שיקול הדעת מסור לבית המשפט לעשות כחוכמתו בענישת נאשם, להתחשב גם בגילו, אך

זאת מבלי צורך בקטגוריה פסיקתית נוספת, שעלולה לטשטש את הקלסיפיקציה הסטטוטורית.

8. טשטוש זה בא לידי ביטוי, כאן, בטענת ב"כ המערער - טענה מוזרה - על כך שגילו של המערער השפיע על יכולתו להבין את חומרת מעשיו. המערער היה אז כבן 21, ולטענת בא כוחו "בגיר-צעיר". תמהני, עד לאיזה גיל עלינו להמתין על מנת שהמערער יבין שאין לבצע פיגוע ירי, לא לשמש כמחבל מתאבד, לא לנהוג במכונית תופת?"

הנה כי כן, נראה כי שיקול היותו של נאשם בן 20 ("בגיר צעיר") הינו שיקול בקביעת העונש הראוי בתוך מתחם העונש הראוי אך אין לראות בו קטגוריה עונשית בפני עצמה.

במקרה זה ולאור הטעמים לעיל מצאתי כי יש ליתן משקל לקולא לגילו של הנאשם במסגרת קביעת העונש הראוי בתיק.

ה. נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה :

מעיון בתסקיר שירות המבחן ניכר כי ... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין.

13. שיקול הרתעת היחיד :

התנהלותו האלימה של הנאשם בזמן ביצוע העבירות והתרשמות שירות המבחן כי ... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין... מעלים את הצורך בהטלת עונש מרתיע אשר יבהיר לנאשם חומרת מעשיו והצורך להימנע מהם גם בעתיד.

14. שיקול הרתעת הרבים :

האלימות הפכה לא מכבר לתופעה רווחת בחברה הישראלית במסגרתה אנשים מבקשים ליישב סכסוכים באמצעות אלימות ברוטלית אשר יש בה לא אחת כדי להטיל מומים קשים באחר ואף לסכן את חייו. מצב דברים זה הינו בלתי נסבל ויש בענישה שאינה מקלה במקרים כדוגמת המקרה שבפני כדי לשלוח מסר ברור לכלל הציבור כי סכסוכים יש לפתור בדרכים לא אלימים וכי בצד האלימות הברוטלית ענישה הולמת ומרתיעה.

15. בעת גזירת העונש הראוי בעניינו של הנאשם שבפני נתתי דעתי לעבירת החזקת הסכין ברכבו של הנאשם אשר אפשרה ביצוע עבירת הפציעה, מספר הדקירות ומיקומן בגוף וכן היעדר ... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין... בתסקיר שירות המבחן. עם זאת והגם שמדיניות הענישה הנוהגת נקטה

לא אחת בגישה מחמירה בנסיבות דומות בדמות מאסר מאחורי סורגי ובריוח מצאתי כי במקרה זה יש למקם העונש הראוי בחלקו הנמוך עד הבינוני של מתחם העונש ההולם באופן שלא יחזיר הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריוח.

לכדי תוצאה עונשית זו באתי שעה מצאתי כי יש ליתן משקל של ממש לנסיבות האישיות החריגות והקשות של הנאשם, הנזק החמור שייגרם לנאשם ואחיו הקטנים באם יושב למאסר מאחורי סורג ובריוח, הפגיעה הקשה שנגרמה לנאשם ומשפחתו עקב ההליך המשפטי שננקט כנגדו, התנהלות המתלונן עובר לביצוע העבירות (ת/10), מניע הפחד שהניע הנאשם בביצוע העבירות, גילו הצעיר של הנאשם ועברו הפלילי שאינו כולל הרשעות קודמות ואינו מכביד וכן הנזק הרפואי המוגבל שנגרם למתלונן.

בד בבד מצאתי כי על העונש להרתיע הנאשם מפני ביצוע עבירות אלימות נוספות, קל וחומר שעה שאין חולק כי לא נרתם להליך טיפולי חרף נזקקות קיימת.

לענייננו אפנה אף להמלצות הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול

בעבריינים אשר פרסמה המלצותיה באוגוסט 2015 ואשר עמדה על הנזק החברתי והשיקומי המוכח שבכליאת עבריינים, למעט המקרים בהם נדרשת הרחקת עבריינים לצורך הגנה על החברה מפני ביצוע עבירות נוספות ומצאתי כי לא בהכרח זהו המקרה שבפני.

16. במקרה זה מצאתי כי מצבם הכלכלי של הנאשם ובני משפחתו קשה וכי הנאשם עושה מאמצים כבירים לשמר את התא המשפחתי המתפורר לאחר ... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין.

לעניין הטלת פיצויים וגובהם נקבע בפסיקה כי אין גובה הפיצוי נגזר או מושפע ממצבו הכלכלי של הנאשם ור' קביעת בית המשפט העליון בע"פ 5761/05 - וחידי מג'דלאוי נ' מדינת ישראל ואח', פורסם במאגרים המשפטיים (24/07/2006) :

"(2) לגוף הדברים, אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב, כשם שבמשפט אזרחי אין בודקין בקביעת חיוב את יכולתו של החייב, ובהליך אזרחי דבר אחרון זה הוא עניין להוצאה לפועל לענות בו; ולכן הנושא שהעלה בא כוחו המלומד של המערער כעיקר טיעונו, קרי, אי יכולתו הכלכלית של שולחו, אינו יכול לשמש אמת מידה"

ור' לעניין זה קביעת בית המשפט העליון בתיק 3311/17 קשוע נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (12/6/17) :

"עוד יש להזכיר כי, ככלל, יכולותיו הכלכליות של הנאשם לא אמורות להילקח בחשבון לצורך קביעת שיעור הפיצוי הראוי (עניין בן פורת; ע"פ 1287/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.8.2015)). לא למותר הוא לציין, כי למבקש שמורה הזכות לפנות אל המרכז לגביית קנסות, בבקשה לדחיית מועדי התשלום או לפריסה נוספת של סכומי הפיצויים, בהתאם להוראת סעיף 5ב לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995."

בעת קביעת רכיב הפסילה נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם לא קיבל לידיו רישיון נהיגה והאמור בתסקיר שירות המבחן כי... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין.

17. לאור כל האמור לעיל ובשים לב לנסיבות אשר קשורות בביצוע העבירה והנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים.

מתוך תקופת המאסר שהוטלה על הנאשם ירצה הנאשם מאסר בפועל מאחורי סורג וברח בן 4 חודשים. מתקופה זו תנוכה תקופת מעצרו מיום 18.9.20 ועד 6.2.20. למען הסר ספק אני מורה כי הנאשם סיים ריצוי חלק זה של המאסר בפועל.

את יתרת המאסר (5 חודשים) ירצה הנאשם בעבודות השירות בהתאם לחוות הדעת שהתקבלה.

תחילת עבודות השירות ביום 2.12.20 שעה 08:30. הנאשם יתייצב במועד זה במשרדי הממונה על עבודות השירות בטבריה.

הנאשם מוזהר כי במהלך עבודות השירות יהיה הנאשם נתון במעקב של בדיקות שתן. סירוב לעריכת בדיקת שתן או בדיקה עם ממצאים חיוביים, שתיית אלכוהול או הגעה בגילופין יהוו עילה להפסקה מנהלית וריצוי יתרת המאסר בפועל מאחורי סורג וברח.

כמו כן הובהר לנאשם כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מכללים אלו יש בה כדי להפסיק את עבודות השירות וריצוי יתרת העונש במאסר בפועל מאחורי סורג וברח.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון לרבות איומים או החזקת סכין שלא למטרה כשרה או נהיגה ללא רישיון נהיגה או נהיגה בפסילה ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים לא יעבור עבירת

אלימות מסוג פשע וירשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ד. אני מורה על מתן התחייבות מטעם הנאשם להימנע מלעבור עבירה לפי הסעיפים בהם הורשע משך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 3,000 ש"ח; אם לא ייתן הנאשם ההתחייבות היום, ייאסר למשך 30 ימים.

ה. פיצוי בסך 3,000 ₪ אשר ישולם למתלונן אברהים בסל ת.ז. 039149596 וזאת עד יום 1.11.21.

הפיצוי יופקד במזומן בקופת בית המשפט במועד לעיל שאם לא כן יישא סכום זה הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום גזר הדין.

במידה ובתיק העיקרי או בתיק מ"ת 60579-09-19 יש פיקדון, הפיקדון יקוזז כנגד פיצויים שנפסקו. במידה וקיימת יתרה, היתרה תוחזר למפקיד בכפוף להוראות כל דין ועיקול.

עם זאת אני קובע כי הערבויות הכספיות אשר ניתנו במסגרת תיק המ"ת ישמשו להבטחת ריצוי עונשו של הנאשם ויושבו לחזקתו בכפוף לקיזוז סכום הפיצוי והאמור לעיל לאחר סיום ריצוי עונש המאסר (ר' החלטה בתיק מ"ת (שלום עכו) 1891-09-17 מדינת ישראל נ' עסאף, פורסם במאגרים המשפטיים (2.8.20) ופסיקת בית המשפט העליון המצוטטת במסגרתה).

הממונה על עבודות השירות יעביר הודעה עם סיום עבודות השירות.

אני אוסר על פרסום פרטים מתוך תסקיר שירות המבחן המובאים בגזר דין זה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

המאשימה תיידע המתלונן בתוכן גזר הדין.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לעיון הממונה על עבודות השירות.

ניתן והודע היום י"ד חשוון תשפ"א, 01/11/2020 במעמד הנוכחים.

נר מישורי לב טוב, שופט - ס. הנשיא

החלטה

הנאשם נתן התחייבות בפני בית המשפט כאמור בתקנות העונשין (התחייבות להימנע מעבירה, התש"ף - 2019).

ניתנה והודעה היום י"ד חשוון תשפ"א, 01/11/2020 במעמד הנוכחים.

נר מישורי לב טוב, שופט - ס. הנשיא

החלטה

אני מורה על עיכוב ביצוע רכיב המעצר שירות בעבודות בלבד עד יום 16.12.20.

בהעדר החלטה אחרת יתייצב הנאשם במשרדי הממונה על עבודות השירות בטבריה ביום 16.12.20 שעה 08.00 לתחילת ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות.

למען הסר ספק, התנאים המגבילים בהם היה נתון הנאשם עובר לדיון היום בטלים למעט החלטת בית המשפט כאמור לעיל באשר לערבויות שהופקדו בתיק המ"ת.

ניתנה והודעה היום י"ד חשוון תשפ"א, 01/11/2020 במעמד הנוכחים.

נר מישורי לב טוב, שופט - ס. הנשיא

הוקלדעלידוריתמלול

ניתנה היום, ז' טבת תשפ"א, 22 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.